

Julienne Bušić

Vjeverica

Julienne Bušić prozna je spisateljica, esejistica i prevoditeljica. Studirala je u SAD-u te Europi, magistrirajući na području njemačkog jezika i lingvistike. Tekstovi su joj objavljivani u brojnim američkim i hrvatskim časopisima i listovima, uključujući *The Gobshite Quarterly*, *Verbatim: A Language Quarterly*, *The Bridge*, *Kolo*, *Aleph*, *Jutarnji list*, *Vjesnik* i *Tema*. Njezini memoari *Ljubavnici i luđaci*, koji upravo izlaze u petom izdanju, dobili su nagradu Društva hrvatskih književnika 1997. godine, a objavljeni su i u SAD-u. Za časopis *Inside* piše mjesečnu kolumnu "A Slice of Life".

U ćeliji lijevo od Mary Alice sjedi Max. Zapravo, zove se Maria, ali rekla je svima da je zovu Max, kao da je to dovoljno da je pretvori u ono što očito oduvijek želi biti, iako samo Bog zna zašto je to privlači. Hoda kao da joj između nogu visi kobasica od pet kila, a ruke ne drži uz tijelo, nego ih širi onako kako su prisiljeni raditi bilderi zbog golemih, steroidnih bočnih mišića, koji kod Max postoje samo u njezinoj grozničavoj mašti. Ima kosu zalizanu unatrag, što se pedesetih zvalo "pačji rep", traperice spuštene na bokovima, nezgrapne izlizane čizme, kariranu flanelsku košulju sa zavrnutim rukavima ili odjene kratku majicu i zatakne kutiju cigareta u rukav, kako je vidjela da se radi u starim filmovima Sala Minea kao što su *Buntovnik bez razloga* ili u Brandovu *Divljaku*.

O, da, Max je divlja. Ona je opasna mrcina! Ne draži Max! Nije li upravo ona bacila dvoje žive djece s mosta u rijeku? Dječaka i djevojčicu. Prije toga je unakazila dječakove genitalije, ali ne-

ćemo ulaziti u psihologiju tog postupka. Prvo je bacila njega, dok je njegova majka i njezina ljubavnica samo gledala i pušila cigaretu. Iduća je bila djevojčica. Njezina se plava haljina na točkice raširila kao sitni padobran dok je padala, padala, režući zrak na okrutne obojene trake. Isprva je Maria Max osuđena na smrt, ali poslije su to sudovi proglasili "neustavnim", pa je kazna promijenjena u doživotnu. Služi već dvadesetu godinu, i to "kao od šale", kako se rado hvali.

Iza vrata desno sjedi Koko, koja uživa što je žena i provodi barem sat vremena svakog jutra kako bi postala ženstvenija uz pomoć raznih parfema, losiona, maskara otpornih na vodu, kvalitetnih podloga za šminku, te golemih količina laka za kosu kojim oblikuje dva izdvojena pramena složena pod odgovarajućim kutom na obje strane lica kako bi bolje sakrila duboke ožiljke prišteva koje često koristi kao izgovor za svoj zbrkani život. Koko, Koko. Opasno podsjeća na zov kukavice. Cjepidlački je čistā, uljepšala je nokte na rukama i nogama da sliče na egzotične mliječne ahate, odjeća joj je uvijek savršeno ispeglana, "bonneroo-ed", kako to nazivaju zatvorenice prema francuskoj riječi "bon"; svi znaju da to što je osoba u zatvoru ne znači da nije dvojezična ili čak višejezična.

Koko, koketa, kokain. Ili koji god drugi opijat kojeg se može dočepati, od laka za kosu ili tableta za prehladu kupljenih u zatvorskom dućanu, do marihuane, speeda ili heroina koji se z-